

Fanny Joly • Catel

Marion és Charles kalandjai 2.

Fanny Joly és Catel

Marion és Charles
kalandjai 2.

Legyen béke?
Még csak
az kéne!

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ
2013

Anya

Én

Camille

Apa

Bernard Girardon. Informatikus, egy hangyányit morgós, de egyben nagy tréfamester is, hála az égnek!

Charles

Az én NAAAGY bátyám. 15 éves, 187 centi magas, állati idegesítő, állati sokoldalú, csak épp a kedvesség nem tartozik az erősségei közé.

Félix

A bátyám barátja. Ellenállhatatlan. Egyetlen hibája, hogy tőkre nem érdeklém.

charlotte néni

Mikor apa nagynénje beállt, meneküljön,
ki merre lát!

Jennifer

ő az én ausztrál levelezőtársam. Mellesleg apa főnökének
a lánya. szuper kis csaj. isn't she, Charles?

Juan Gonzales,
más néven Juanito

Első óta jóban vagyunk. Én nagyon bírom a fejét, ő
pedig egész egyszerűen belém van zúgva. segítség!

sosem rajongtam különösebben az
angolért. Amióta Hardy tanárnő
tanítja, egyenesen utáim!

Fulmio

A diákkínzó matematanárok gyöngye.
Naná, hogy kifogtam!

Nicolas Fulbert
és Stéphanie Pioche

A két buggyant, aki az osztály legjobb tanulója címért
verseng. Miattam aztán nem kell, hogy fójón a fejük:
nem veszem el tőlük a lehetőséget.

Hardy tanárnő

ő Camille apukája, lemezzkiadó, állati menő, az élete
vastag szivarok és karcos menyasszonyok forgataga.

François Moquin

Első fejezet

Cipőcéco

Augusztus végén mindig ugyanaz az érzés kerít hatalmába: a tanévkezdés szaga keltette mélységes undor. Ki nem állhatom a vadiúj könyvborítók és a porlepte ócska tolltartóm szagának émelyítő elegyét... Pffuj! Már más sem hiányzik, mint néhány szippantás a menzán terjengő karfiol bűzéből, és végem. Egyebet sem látni a plakátokon és az újságokban, mint szuperolcsó iskolatáskákat, ceruzahegyezőket, füzeteket, sőt a tévében is ilyesmivel traktálják az embert... Pedig én még tengerről, szünidőről, szabadságról szeretnék hallani... Hiába süt még mindig száz ágra a nap ezen a csütörtökön, én a szobámban kuksolok, és szomorúan bámulom a foszladozó tapétámat, az ezeréves lámpámat, a fakó függönyömet.

Az ágy melletti széken ott hever a rövidnácim és a szandálom, elárvalva, elhagyatottan. A fal túlsó oldalán pedig ott a bátyám, aki rendületlenül fújja a szaxofonját. Ő persze szokás szerint most is minden zokszó és szemrebbenés nélkül ül vissza a gimnázium padjába. Jeles átlag előre kipipálva. Még hogy Charles Girardon szorongna? Kizárt dolog!

– Használd ki az utolsó nyugodt pillanataidat, Marion, mert négy nap múlva egy évig megint a sulis rabja leszel! – súgja egy vékonyka hang a fejemben.

Persze épp az ellenkezője történik: mintha ezzel a gondolattal azonnal meg is fosztanám magam a lehetőségtől... CSÖRR-CSÖRR... A szaxofon keltette hangzavar és a rosszkedv szürke fátylán keresztül mintha telefoncsörgés ütné meg a fülem. Lerohanok és felkapom a kagylót. (Beelőzve Charles-t, a változatosság kedvéért...)

– Marion? Én vagyok! Mit csinálsz ma délután?

Camille az. A legjobb barátnőm, aki – velem ellentétben – kirobbanó formában van.

– Hát... Épp azon tűnődtem, mi mindent kellene változtatni a szobámban, már ha módomban állna bármin is változtatni...

– Uff... Kissé letörtnek tűnsz! Nem lenne kedved elugrani velem a Gambetta körútra egy kis kirakatnézegetésre? Allison, apa menyasszonya vett magának egy csomó csúcsszuper...

Camille hajlamos rá, hogy elfelejtse, én olyan vásárlóerőt képviselek, amelyik az övének a lába, de még a lábujja nyomába sem ér.

Míg ő minden évszakban új ruhatárat állít össze, én még mindig olyan göncökben járok, amik már öt éve is divatjamúltnak számítottak.

– Háát... – sóhajtok fel minden felesleges szócséplés nélkül, ugyanis nem akarok ünneprontó lenni.

– **Ne legyél már ünneprontó! Kapd össze magad! Tíz perc múlva ott vagyok érted!** – közli velem a barátnőm, mintha csak a gondolataimban olvasna.

Egy órával később a Gambetta körút kirakatai már semmi újat nem tudnak mutatni nekünk. Camille apukájának „menyasszonya” nem hazudott: a legújabb szűk kis nacik és a hozzájuk illő pulcsik láttán az embernek szinte kedve támad, hogy kipattanjon az ágyból és már irány is a sulis, csak hogy körbemutogathassa őket.

– **Körbenézünk a Shoe-Businessben?** – veti fel a kérdést Camille.

Ha a lábam beszélni tudna, tiltakozna, így viszont csak a számát húzom el.

– *Olyan messze van! Kezdek kidögleni...*

A barátnőm azonban a karomnál fogva magával húz.

– **Ugyan már! Egy köpésre van! Muszáj benéznünk. Amúgy sincs egy árva cipőm sem!**

Még hogy nincs cipője! Neki! Lelki szemeimmel látom, ahogy a szekrényében sorakoznak – akár erdőben a fák. Míg megpróbálom összeszámolni csupán azokat, amiket, mondjuk, év eleje óta láttam a lábán, meg is érkezünk a Shoe-Business elé. Spotlámpák világognak, a techno dübörgése az utcára is kihallatszik. Camille a kirokathoz tapad, és sikongatni kezd, mintha legalábbis tűzijátékot látna.

– **Váóó, zeboramintás mokaszinok! És ott! Mályvaszínű Spring Max, nézd, Marion! Annyira menő!**

– Hmmm... Nekem jobban tetszik az a narancssárga-szürke, leopárdmintás telitalpú, ott, balra, az oszlop mögött...

– Akkor gyere, próbáljuk fel őket!

– Hé, de nekem nincs pénzem, Cam...!

Túl késő, Camille már benn is van. A rikító rózsaszín cowboycsizmát és szupertapadós farmernacit viselő, belőtt sérős eladónő úgy siet oda hozzánk, mintha már várt volna bennünket. És mintha ismerné a barátnőmet, ami cseppet sem lepne meg.

Camille egyből bele is veti magát a próbálásba. Úgy táncolnak a szemem előtt a cipők, mint a rajzfilmekben. Közben engem is megszólít az eladó.

– És ön, kisasszony? Nem próbál fel semmit?

– Ööö...

Camille pillantása azt üzeni: „Gyerünk már, mire vársz?”

– Nos, én a narancssárga-szürke, leopárdmintás telitalpút szeretném felpróbálni. 35-ös méretben...

– Francia, amerikai vagy olasz méretezés szerint 35-ös?

És ekkor „Tapadós Naci” kiselőadásba fog az egyes kontinensek méretezési szokásai közötti eltérésekről. Velem aztán rossz lóra tett.

– Hozzon egy 35-öset és egy 36-osat is, majd meglátjuk! – dönti el a dilemmát Camille.

Két perccel később „Tapadós Naci” már jön is vissza, negédes tekintettel, de csupán egyetlen cipősdobozzal a kezében.

– Már csak 35 és feles van a leopárdmintásból: nem jött meg az egész szállítmány, és egy csomót el is adtunk belőle...

Felpróbálok. Csodás. Tökéletesen illik a lábamra. Felvéve még mesésebb, mint a kirakatban. A teli talpakra emelkedve szinte úgy érzem, szárnyalok, majdnem olyan magas vagyok benne, mint Camille (a legjobb barátnőm ugyanis határozottan magasabb nálam, jobban mondva, én vagyok határozottan alacsony...).

A tükörből olyan kép tekint rám vissza, amit alig ismerek fel. **Marion vagyok, a sztár.** Így még az ocsmány öltözékem is tök divatos benyomást kelt. Varázslatos!

– Ez az utolsó pár... – közli velem „Tapadós Naci”.

– **Akkor sem tudom ma megvenni...** – sóhajtom, és nehéz szívvel leveszem.

Camille eközben fel-alá jár-kál a lábaira szegezett tekintettel – a jobb lábán egy Spring Max, a balon pedig egy zebramintás mokaszin.

– **Te melyiket választanád, Marion?** – kérdezi elragadtatva.

Fogós kérdés.

– Ööö... *A Spring Maxet?*

– **Nem gondolod, hogy a mokaszin jobban áll?**

Ez már nem is kérdésnek, sokkal inkább döntésnek hangzik.

– **Vagyis... Úgy értem... *Kapnak még a leopárdmintásból, ha ez véletlenül elkelne?*** – faggatom diszkréten az eladónőt.

– Ő hogyne, előreláthatóan pénteken vagy szombaton érkezik új áru...

Miután az eladónő lehúzta Camille apukájának a hitelkártyáját, a barátnőm megölel. Úgy érzem magam, mint egy kislány, aki nem kapta meg a játékot, amit karácsonyra kért.

– **Úgyis kölcsönadom a mokaszinomat, amikor csak akarsz!** – ígéri meg boldogságtól sugárzó

arccal. Igaz, ami igaz:

Camille-ra tényleg

lehet ilyen téren

számítani. Mégis

mennyivel jobb

lenne egy pár

leopárdmintás

cipővel a lába-

mon távozni,

mint egy üres

ígérettel...

Főleg, mivel

cseppet sem

vagyok oda a

zebramintás

mokaszinért!

Mikor hazaé-
rek, sem apát,
sem Charles-t
nem találok ott-
hon.

Anya a konyhában tesz-vesz. Szabad a pálya. Jót sejtek...

– **Hagyd csak... Majd én!** – kínálom fel vidáman a segítségemet anyunak, aki épp krumplit hámoz.

A tekintetéből ítélve ez elsőre talán kissé túlzás volt, de a lényeg, a lényeg: anya sosem utasítja vissza a segítséget. Odanyújtja a hámozókést. Egyszer-kétszer végighúzom a zöldségen, majd – mintha a girbegörbe krumplira összpontosítanék –, előállok a farbával...

– *Meglehet, fel sem tűnt, de már jó ideje nem vettetek nekem cipőt...*

Anya a lábasról rám pillant.

– Miért? A kéket már kinőtted?

Semmit sem szabad elkapkodni. Finoman, lépésről lépésre kell haladni.

– *Hát... Még nem teljesen... De csupán idő kérdése, és kicsi lesz rám. Rádásul be is ázik...*

Ajaj! Ajtócsapódás hallatszik. Megjött apa. Üdvözlöm. Még pusztit is kap.

– Mi ázik be? – kérdi aggodalmaskodva, felvont szemöldökkel.

– Hát Marion cipője, **legalábbis állítólag...** – avatja be anya.

– **Ugyan, az semmiség! Befújjuk párszor vízhatlanító spray-vel, pss-pss, és már kész is!** – zárja rövidre az ügyet apa.

Anya persze teljes válszélességgel mellé áll.

– Kétségtelen, hogy így olcsóbban megússzuk, mint ha újat vennénk!

Nem fogom hagyni, hogy a végtelenségig ide-oda adogassák egymásnak a labdát.

– **Olcsóbban megússzuk, olcsóbban megússzuk, csak éppen nem túl kellemes járni benne!**

Apa sértetten mered rám.

– **Nem túl kellemes? Attól függ, kinek! Gyere és kukkants bele a számlahegyekbe, amiket ki kell fizetnem, majd meglátod, hogy az kellemes-e!**

– Szombaton mindenesetre tehetünk egy kört a Gambetta körúton, hogy megnézzük... – adja be végül a derekát anya, megsemmisült ábrázatom láttán.

Ajajaj! Ismét csapódik az ajtó. Ez nem lehet más, mint Charles. Csakis ő lehet.

Kisvártatva fel is bukkan a konyhaajtóban.

– Hová?

– **Előbb talán jó estét, vagy valami!** – rivall rá anya. – **Mi hová?**

– Hová lesz a menőke szombaton?

– **Sehová! Inkább hagyjuk!** – vágom rá sietve, mint a vízvezeték-szerelő, aki az ujjával igyekszik betapasztani egy óriási lyukat, azt remélve, az majd megállítja a szivárgást.

– Hogyhogy „sehová”? Titkolóztok? Itt valami búzlik nekem!

– **Cipőt megyünk venni a húgodnak, ha annyira tudni akarod!** – böki ki végül anya.

– **Cipőt?** *Nahát! Erről jut eszembe, hogy a lábujjaim már összetöpreődtek az Adike sportcipőmben: legalább két méretet nőtt a lábam a nyáron...*

Az egészben az a legrosszabb, hogy ez minden bizonyos így is van. Míg én változatlanul 151 centivel és 35-ös cipőmérettel büszkélkedhetek, a bátyám csak nő, mint a gomba, beveri a fejét az ajtófélfába, az ágyról pedig lelóg a lába. Csapdába kerültem, akár egy szerencsétlen kisegér.

– **Jól van, akkor te is velünk jössz!** – zárja le a vitát anya.

Alig sikerül megállnom, hogy ki ne fakadjak: „Ó, NEEEE!”

A bátyám mosolya viszont mintha inkább azt ujjonganá: „Ó, IGEEEN!”

Átokverte szombat: valahogy nem dob föl a gondolat, hogy hármásban megyünk shoppingolni. Mintha minden a feje tetejére állt volna: Charles csupa izgalom, míg én úgy vánszorgok végig a Gambetta körúton, akár az elítélt, akit épp a vérpadra vezetnek.

A Shoe-Businessben a hangulat továbbra is hű önmagához: még mindig ugyanazok a spotlámpák villognak és ugyanaz a technozene árasztja el ugyanazt a járdaszakaszt. Csak egy kicsivel több a vásárló és itt van anya is, aki olyan képet vág, mintha minden egyes tuc-tuc hallatán az infarktussal dacolna. Megállunk a kirakat előtt. A bátyám egyből rácuppan a „férfi sportcipők” szekció üvegére.

– **Váóóó!** Az új Pumair Destructor! **Kajakra pont olyan, amelyet szeretnék. Vadállati!** – bömböli izgalomtól toporzékolva.

– És neked, Marion? Tetszik valamelyik? – súgja oda anya.

Az oszlop mögül még mindig a leopárdmintás telitalpú kacsingat rám, de nem merek vele előrukkolni.

– **Én... Nem is tom...**

– **Mit szólsz ehhez a csini kis bordó, gumitalpú bokacsizmához?**

Anyának sikerült kiszúrnia a legborzasztóbb cipőt az egész kirakattól. Annyira gáz, annyira béna, annyira ronda, hogy szerintem még Stéphanie Pioche – aki az ósdi göncök rekordere az osztályban – sem lenne hajlandó felvenni.

– **Anya, ne mááár...**

– Mi az, hogy „anya ne mááár...”? Szerintem nagyon helyes kis cipő.

A sok borzalmas telitalpú, tarka-barka edzőcipőhöz képest mindenképp... **Iszonyúak!**

És tessék! Le mertem volna fogadni, hogy ez lesz. Anyának olyan cipők jönnek be, amikre ránézni sem tudok, semmi értelme nem lenne megmutatni, nekem melyik tetszik. Azzal aztán tutira garantált lenne a balhé.

– Na jó... **Indulás! Nem fogunk egy órát itt szobrozni, amíg kívülről nem tudjuk a kiralat teljes tartalmát, beme- gyünk!** – sürget bennünket Charles.

Beme gyünk. „Tapadós Naci” azonnal felismer. Fülíg erő mosollyal közeledik felénk.

– **Nocsak, nocsak! Eljöttünk**

a leopárdmintás cipőért anyukával? – nyávogja, ravaszkas mosollyal az arcán...

Úgy teszek, mintha egy szavát sem érteném.

– Van 45-ös a Pumair Destructorból? – vág közbe a bátyám.

Ezzel kivételesen kihúz a csávából, ahelyett, hogy bajba keverne, mint szokott.

– Hogyne! – közli vele „Tapadós Naci”.

Két perccel később egy akkora dobozt nyújt át neki, mint egy gyümölcsös láda.

– Itt is van!

Amíg Charles a Pumairben ugrándozik fel-alá valóságos dicshimnusz zengve róla – **„Tökéletes!”, „Összkomfortos!”, „Mintha**

csak papucsban lennék!” –, „Tapadós Naci” egy egész halom dobozt varázsol elő a háta mögül, tele leopárdmintás csodával.

– **A kisasszonynak pedig kaptunk a leopárdmintás cipőből minden méretben és színben!** – jelenti be diadalittasan.

Még mielőtt egy szót is szólhatnék, elővesz egy narancssárga-szürke színűt.

Anya hátrahőköl, Charles viszont közelebb lép, mintha valami ritkaságot venne szemügyre.

– Ez meg mi? Egy holdjáró kicsinyített mása? Vagy háromrétegű jégkrémtorta marslakóknak?

Ez aztán már mindennek a teteje! Egy leopárd üvöltése tör fel a torkomból.

– **Na és te? A te Pumair cipőd milyen? És láttad egyáltalán, mennyibe kerül?**

– Olcsóbb! A Pumair olcsóbb! Az iskolakezdésre való tekintettel most akciósan, 25% kedvezménnyel lehet megvásárolni... – kotyog közbe „Tapadós Naci”, aki szemlátomást még mindig nem fogta fel a helyzet súlyosságát.

Ez már túl sok nekem.

Legszívesebben megharapnám Charles-t, belemarnék, összekarmolnám, miszlikbe aprítanám a feje búbjától a lábán díszelgő Pumairig. De beérem azzal, hogy az öklömmel ütöm-vágom és rúgom, ahol érem.

– **Fel nem foghatom, te miért kapod meg azt a cipőt, amit szeretnél, én meg nem!**

– Mert az enyém csúcsszuperül néz ki, a tiéd meg kész hányinger!

– **Hagyjátok abba! Hagyjátok már abba!** – kiabálja anya, miközben próbál bennünket szétválasztani.

– **Mi ütött belénk?** – hajtogatja „Tapadós Naci”.

A többi vásárló mind minket néz.

– **Te vagy kész hányinger!**

– **Szállj már le rólam, te elfuserált, tökkelütött kis idióta!**

– **Hagyjátok abba! Fogjátok már be végre! Abbahagyni!** – ripakodik ránk anya, azt remélve, hogy így elnyomja dühödt óbégátásunkat.

Vörös, izzadságtól fénylő fejjel, minden erejét beleadva végre sikerül bennünket a karunknál fogva szétválasztania.

Azután úgy vágunk keresztül az üzleten, mint három vadember, akik beszabadultak a menő technobarlangba...

– **Akkor... nem vesznek semmit?** – kiált utánunk „Tapadós Naci” a küszöbről.

– **Még... Még... meggondoljuk... Otthon felejtettem a... a pénztárcámat...** – hebegi anya szájalomra méltóan.

A könyörtelen élet néha mégis megszánja az olyan kis szerencsétleneket, mint Marion: két nappal később, hétfőn, a sulis első napján, Camille átverekszli magát az iskola előtt tolongó tömegen, hogy csatlakozzon hozzám a beugróban, ahol álldogálok.

– **Szia...**

– **Szia...**

Míg tompa tekintettel végigmérem vadiúj szerelését, ő elővesz a hátitáskájából... egy nejlonszatyrot... és a szatyorból: A LEOPÁRDMINTÁS CIPŐT!

– Sosem találod ki: apa és Allison Londonban járt a hétvégén, és nézd, mit hoztak nekem...

Odanyújtja, de én nem merem elvenni tőle. Túl szép ez ahhoz, hogy igaz legyen.

– **Ezt... Ezt most komolyan nekem adod? Neked nem teszlik?**

– **Tetszik, de túl kicsi rám!** A Shoe-Business eladónőjének igaza volt a méretbeli különbségeket illetően. Apa és Allison összekeverte az angol és a francia méretezést, így ez itt egy 35 és feles... Nekem két perc után vízhólyagos lesz tőle a lábam! Rajtad viszont olyan lesz, mintha csak rád öntötték volna. Hébe-hóba kölcsönkérem majd, csak hogy apáék ne szívják mellre...

